

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9161/2568

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 4, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 14

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามคำฟ้องโจทก์ระบุว่า โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองตามภูมิลำเนาของจำเลยทั้งสองซึ่งอยู่ในเขตอำนาจพิจารณาคดีของศาลชั้นต้น โดยโจทก์ได้แนบบรรณการทะเบียนราษฎรของจำเลยทั้งสองมาทำคำแถลงขอปิดหมายในชั้นส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลยทั้งสอง ซึ่งระบุว่า จำเลยทั้งสองมีภูมิลำเนาตามที่อยู่ในแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎรดังกล่าว โจทก์จึงมีสิทธิเสนอคำฟ้องต่อศาลชั้นต้นอันเป็นศาลที่จำเลยทั้งสองมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 4 (1) สัญญาว่าด้วยการให้คำปรึกษาหารือระหว่างประเทศมีข้อตกลงในสัญญาเกี่ยวกับเรื่องเงินทุนสำหรับการซื้อบ้าน การบังคับใช้กฎหมายและเรื่องเกี่ยวกับอนุญาโตตุลาการ โดยข้อ 8 ระบุว่า เงินทุนสำหรับการซื้อบ้าน ที่ปรึกษาจะได้รับสิทธิเงินในการซื้อบ้านสำหรับครอบครัว หลังจากช่วงทดลองงาน 90 วัน ข้อ 12 ค. 6. ระบุว่า เมื่อมีการบอกเลิกสัญญาฉบับนี้ด้วยเหตุผลใดก็ตาม ที่ปรึกษาจะต้องชำระยอดคงค้างสำหรับสินเชื่อในการซื้อบ้านซึ่งออกให้โดยโจทก์ภายใน 30 วัน หลังการบอกเลิกสัญญา และข้อ 13 ก. 1. ระบุว่า ข้อพิพาทใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากหรือเกี่ยวข้องกับสัญญาฉบับนี้ซึ่ง (1) อยู่นอกเหนือขอบเขตของส่วนที่มีการเปลี่ยนแปลง และ (2) ไม่ได้รับการแก้ไขโดยความพยายามโดยสุจริตของคู่สัญญา จะต้องถูกส่งให้กับคณะผู้พิจารณาซึ่งประกอบด้วย อนุญาโตตุลาการหนึ่งคนภายใต้กฎของ LCIA 2. สถานที่สำหรับอนุญาโตตุลาการจะอยู่ในนครดูไบ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ 3. คำตัดสินของอนุญาโตตุลาการถือเป็นที่สุด เป็นข้อสรุปและไม่สามารถอุทธรณ์ได้ ยกเว้นในกรณีที่มีการฉ้อโกงหรืออนุญาโตตุลาการมิได้เปิดเผยถึงความขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่เป็นสาระสำคัญ ซึ่งข้อตกลงข้อ 13 ก. ดังกล่าวสามารถใช้บังคับได้เพราะเป็นวิธีการระงับข้อพิพาทอย่างหนึ่งที่คู่กรณีตกลงให้บุคคลที่ไม่ใช่ตุลาการทำหน้าที่วินิจฉัยชี้ขาด ข้อพิพาทแทนตุลาการในศาล ข้อตกลงนี้จึงไม่ขัดต่อกฎหมายไทย ดังนี้ ข้อสัญญาระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ที่ตกลงกันว่าจะเสนอข้อพิพาททางแพ่งที่เกิดขึ้นจากหรือเกี่ยวข้องกับสัญญาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดมีลักษณะเป็นสัญญาอนุญาโตตุลาการตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11 คดีได้ความว่า ก่อนมีการทำสัญญาดังกล่าว เมื่อวันที่ 28 ก.ย. 2561 โจทก์ส่งจดหมายทางอีเมลเสนองานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการประจำสาธารณรัฐอิรักในกรุงแบกแดดให้แก่จำเลยที่ 1 โดยให้ค่าตอบแทนรายเดือนพร้อมสวัสดิการรวมทั้งวงเงินสินเชื่อของบริษัทสำหรับการซื้อบ้านอันเป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 ตกลงเข้าทำงานกับโจทก์ ทั้งเมื่อจำเลยที่ 1 ลาออกจากงานแล้ว เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2564 จำเลยที่ 1 เป็นโจทก์ยื่นฟ้องโจทก์เป็นจำเลยต่อศาลชั้นต้นของรัฐฟุยูเยาะห์เป็นคดีแรงงานขอบังคับให้โจทก์ชำระเงินค่าตอบแทนที่ค้างชำระแก่จำเลยที่ 1 ตามสัญญาว่าด้วยการให้คำปรึกษาหารือระหว่างประเทศ ซึ่งโจทก์ก็ยอมรับว่าจำเลยที่ 1 ทำงานกับโจทก์ แสดงว่าโจทก์และจำเลยที่ 1 ยึดถือสัญญาว่าด้วยการให้คำปรึกษาหารือระหว่างประเทศปฏิบัติและบังคับระหว่างกัน เมื่อการให้กู้ยืมเงินเพื่อซื้อที่ดินและบ้านเกิดจากการให้สวัสดิการการทำงานตามสัญญา ข้อ 8 และภายหลังเกิดข้อพิพาทในหนี้การกู้ยืมเงิน ข้อพิพาทจากการกู้ยืมเงินระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 จึงเกี่ยวข้องกับสัญญาดังกล่าว

โจทก์จึงต้องใช้สิทธิด้วยการเสนอข้อพิพาทให้คณะผู้พิจารณาซึ่งประกอบไปด้วยอนุญาโตตุลาการ
หนึ่งคนที่นครดูไบ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ภายใต้กฎของ LCIA ตัดสินชี้ขาดก่อน ตามสัญญาข้อ 13
และข้อ 14 และตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11 และมาตรา 14 วรรคหนึ่ง คดี
นี้แม้จำเลยที่ 1 ในฐานะคู่สัญญาฝ่ายที่ถูกฟ้องมิได้ทำคำร้องยื่นต่อศาลให้มีคำสั่งจำหน่ายคดีภายใน
กำหนดระยะเวลาตามความในมาตรา 14 ดังกล่าว แต่จำเลยที่ 1 ยื่นคำให้การโต้แย้งไว้แล้วว่า
โจทก์ฟ้องคดีนี้โดยไม่ดำเนินกระบวนการอนุญาโตตุลาการก่อน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้
ถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ประสงค์ให้ศาลไต่สวนและมีคำสั่งจำหน่ายคดีเพราะเหตุที่โจทก์ไม่ได้เสนอ
ข้อพิพาทให้อนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดตามสัญญา และศาลชั้นต้นได้พิจารณาคดีสืบพยานใน
เรื่องดังกล่าวด้วย ถือได้ว่าศาลชั้นต้นได้ทำการไต่สวนตามมาตรา 14 แล้ว สำหรับคดีในส่วนของ
จำเลยที่ 2 นั้น เนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เป็นคู่สัญญาในสัญญาพิพาท จึงไม่อาจอาศัยข้อสัญญา
อนุญาโตตุลาการดังกล่าวในการจำหน่ายคดีเพื่อไปดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการตามบทบัญญัติ
แห่งกฎหมายข้างต้นได้ อย่างไรก็ตาม คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ใน
หนี้กู้ยืมเงินเพื่อซื้อที่ดินและบ้านเป็นที่อยู่อาศัยร่วมกันของจำเลยทั้งสอง โดยโจทก์โอนเงินกู้ครั้งที่
2 ถึงที่ 4 ให้แก่จำเลยที่ 2 แทนจำเลยที่ 1 ตามคำขอของจำเลยที่ 1 จึงเป็นหนี้ร่วมระหว่างจำเลย
ทั้งสองซึ่งเป็นสามีภริยาต้องรับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งเมื่ออนุญาโตตุลาการชี้ขาดข้อพิพาทอย่างไรแล้ว
ย่อมมีผลกระทบโดยตรงต่อความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 ไปด้วย ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการดำเนิน
กระบวนการพิจารณา และก่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อคู่ความทั้งสองฝ่าย จึงเห็นสมควรจำหน่ายคดีใน
ส่วนของจำเลยที่ 2 เพื่อรอฟังผลของคำชี้ขาดข้อพิพาทระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 เสียก่อน หาก
ทราบผลของคำชี้ขาดดังกล่าวแล้ว จึงค่อยยกคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ขึ้นพิจารณาต่อไป

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 8,034,937 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ
3 ต่อปีของต้นเงิน 7,437,831.32 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์
จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขอให้ชี้ขาดข้อกฎหมายเบื้องต้นเรื่อง
เขตอำนาจศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 24 ในประเด็นว่า โจทก์ไม่
มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษายกฟ้อง
ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน คืบหน้าขึ้นศาลชั้น
อุทธรณ์ส่วนที่เกินมาให้แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ
โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกัน
รับฟังเป็นยุติได้ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีวัตถุประสงค์ให้บริการเป็นที่ปรึกษา
กฎหมาย ที่ปรึกษาธุรกิจ จัดทะเบียนจัดตั้งตามกฎหมายแห่งสหรัฐอเมริกาเอมิเรตส์ โดยมีนายจอร์จ
เป็นกรรมการของโจทก์ โจทก์กับจำเลยที่ 1 ตกลงทำสัญญาจ้างแรงงานสองฉบับ สัญญาฉบับ
ที่หนึ่งเรียกว่าสัญญาว่าด้วยการให้คำปรึกษาระหว่างประเทศ จำเลยที่ 1 เริ่มทำงานเมื่อวันที่ 6
ตุลาคม 2561 ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการที่สาธารณรัฐอิรัก ส่วนสัญญาฉบับที่สองเรียกว่า
สัญญาว่าจ้างงาน จำเลยที่ 1 เริ่มทำงานเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2562 ตำแหน่งธุรการ ประจำอยู่ที่
สำนักงานเมืองดูไบ รัฐฟุยัยเราะฮ์ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ จำเลยที่ 1 ขณะที่ยังเป็นพนักงานของ
โจทก์ได้ติดต่อกับการส่งข้อความถึงกรรมการของโจทก์และผู้จัดการฝ่ายการเงินของโจทก์ ผ่าน
ทางแอปพลิเคชันวอตส์แอปป์และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ขอกู้เงินจากโจทก์เพื่อนำไปซื้อที่ดินและ

บ้าน สำหรับจำเลยทั้งสองเองโจทก์ได้โอนเงินเข้าบัญชีจำเลยทั้งสองรวม 4 ครั้ง ตามรายการโอนเงินผ่านธนาคารระหว่างประเทศ ต่อมาจำเลยทั้งสองผัดผ่อนไม่ชำระหนี้เงินกู้ตามสัญญา คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ตามคำฟ้องโจทก์ระบุว่า โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองตามภูมิลำเนาของจำเลยทั้งสองซึ่งอยู่ในเขตอำนาจพิจารณาคดีของศาลชั้นต้น โดยโจทก์ได้แนบบรรณการรายการทะเบียนราษฎรของจำเลยทั้งสองมาท้ายคำแถลงขอปิดหมายในชั้นส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลยทั้งสอง ซึ่งระบุว่า จำเลยทั้งสองมีภูมิลำเนาตามที่อยู่ในแบบบรรณการรายการทะเบียนราษฎรดังกล่าว โจทก์จึงมีสิทธิเสนอคำฟ้องต่อศาลชั้นต้นอันเป็นศาลที่จำเลยทั้งสองมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4 (1) อย่างไรก็ดีตาม เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าโจทก์โอนเงินให้จำเลยที่ 1 เพื่อนำไปซื้อที่ดินและสร้างบ้าน 4 ครั้ง รวมเป็นเงิน 248,803.30 ดอลลาร์สหรัฐ โดยโอนเงินครั้งที่หนึ่งเมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2561 โจทก์โอนเงินผ่านบัญชีเงินฝากธนาคารระหว่างประเทศจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ไปยังบัญชีธนาคาร ก. ของจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 8,803.50 ดอลลาร์สหรัฐ โดยเป็นค่าตอบแทนเดือนพฤศจิกายน 2561 และเงินกู้ยืมล่วงหน้างวดแรก 3,803.50 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งวันที่โอนเงินดังกล่าวเกิดก่อนวันทำสัญญาฉบับที่สอง และสัญญาดังกล่าวก็ไม่มีข้อตกลงเกี่ยวกับการให้กู้ยืมเงิน การโอนเงินให้กู้ยืมดังกล่าวจึงไม่เกี่ยวข้องกับสัญญาฉบับที่สอง แต่เป็นการโอนเงินหลังวันทำสัญญาฉบับที่หนึ่งซึ่งเป็นสัญญาว่าด้วยการให้คำปรึกษาระหว่างประเทศ มีข้อตกลงในสัญญาเกี่ยวกับเรื่องเงินทุนสำหรับการซื้อบ้าน การบังคับใช้กฎหมายและเรื่องเกี่ยวกับอนุญาโตตุลาการ โดยข้อ 8 ระบุว่า เงินทุนสำหรับการซื้อบ้าน ที่ปรึกษาจะได้รับสิทธิเงินในการซื้อบ้านสำหรับครอบครัว (โดยขึ้นอยู่กับสิทธิยัดหน่วงข้อกำหนด และเงื่อนไขต่าง ๆ) หลังจากช่วงทดลองงาน 90 วัน ข้อ 12 ค. 6. ระบุว่า เมื่อมีการบอกเลิกสัญญาฉบับนี้ด้วยเหตุผลใดก็ตาม ที่ปรึกษาจะต้องชำระยอดคงค้างสำหรับสินเชื่อในการซื้อบ้านซึ่งออกให้โดยโจทก์ภายใน 30 วัน หลังการบอกเลิกสัญญา และข้อ 13 ก. 1. ระบุว่า ข้อพิพาทใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากหรือเกี่ยวข้องกับสัญญาฉบับนี้ซึ่ง (1) อยู่นอกเหนือขอบเขตของส่วนที่มีการเปลี่ยนแปลง และ (2) ไม่ได้รับการแก้ไขโดยความพยายามโดยสุจริตของคู่สัญญา จะต้องถูกส่งให้กับคณะผู้พิจารณาซึ่งประกอบด้วยอนุญาโตตุลาการหนึ่งคนภายใต้กฎของ LCIA 2. สถานที่สำหรับอนุญาโตตุลาการจะอยู่ในนครดูไบ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ 3. คำตัดสินของอนุญาโตตุลาการถือเป็นที่สุด เป็นข้อสรุปและไม่สามารถอุทธรณ์ได้ ยกเว้นในกรณีที่มีการฉ้อโกงหรืออนุญาโตตุลาการมิได้เปิดเผยถึงความขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่เป็นสาระสำคัญ ซึ่งข้อตกลงข้อ 13 ก. ดังกล่าวสามารถใช้บังคับได้เพราะเป็นวิธีการระงับข้อพิพาทอย่างหนึ่งที่คู่กรณีตกลงให้บุคคลที่ไม่ใช่ตุลาการทำหน้าที่วินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทแทนตุลาการในศาล ข้อตกลงนี้จึงไม่ขัดต่อกฎหมายไทย ดังนี้ ข้อสัญญาระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ที่ตกลงกันว่าจะเสนอข้อพิพาททางแพ่งที่เกิดขึ้นจากหรือเกี่ยวข้องกับสัญญาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดมีลักษณะเป็นสัญญาอนุญาโตตุลาการตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11 ประกอบกับก่อนมีการทำสัญญาดังกล่าว เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2561 โจทก์ส่งจดหมายทางอีเมลเสนองานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการประจำสาธารณรัฐอิรักในกรุงแบกแดดให้แก่จำเลยที่ 1 โดยให้ค่าตอบแทนรายเดือนพร้อมสวัสดิการรวมทั้งเงินเดือนของ บริษัทสำหรับการซื้อบ้าน อันเป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 ตกลงเข้าทำงานกับโจทก์ตั้งเมื่อจำเลยที่ 1 ลาออกจากงานแล้ว เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2564 จำเลยที่ 1 เป็นโจทก์ยื่นฟ้องโจทก์เป็นจำเลยต่อศาลชั้นต้นของรัฐฟุลยูเรซ

เป็นคดีแรงงานขอบังคับให้โจทก์ชำระเงินค่าตอบแทนที่ค้างชำระแก่จำเลยที่ 1 ตามสัญญาว่าด้วยการให้คำปรึกษาระหว่างประเทศ ซึ่งโจทก์ก็ยอมรับว่าจำเลยที่ 1 ทำงานกับโจทก์ แสดงว่าโจทก์และจำเลยที่ 1 ยึดถือสัญญาว่าด้วยการให้คำปรึกษาระหว่างประเทศปฏิบัติและบังคับระหว่างกัน เมื่อการให้กู้ยืมเงินเพื่อซื้อที่ดินและบ้านเกิดจากการให้สวัสดิการการทำงานตามสัญญา ข้อ 8 และภายหลังเกิดข้อพิพาทในหนี้การกู้ยืมเงิน ข้อพิพาทจากการกู้ยืมเงินระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 จึงเกี่ยวข้องกับสัญญาดังกล่าว โจทก์จึงต้องใช้สิทธิด้วยการเสนอข้อพิพาทให้คณะผู้พิจารณาซึ่งประกอบไปด้วยอนุญาโตตุลาการหนึ่งคนที่นครดูไบ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ภายใต้กฎของ LCIA ตัดสินชี้ขาดก่อน ตามสัญญาข้อ 13 และข้อ 14 และตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11 กับกรณีต้องบังคับตามมาตรา 14 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวที่บัญญัติว่า "ในกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฟ้องคดีเกี่ยวกับข้อพิพาทตามสัญญาอนุญาโตตุลาการโดยมิได้เสนอข้อพิพาทนั้นต่อคณะอนุญาโตตุลาการตามสัญญา คู่สัญญาฝ่ายที่ถูกฟ้องอาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจไม่ช้ากว่าวันยื่นคำให้การหรือภายในระยะเวลาที่มีสิทธิยื่นคำให้การตามกฎหมายให้มีคำสั่งจำหน่ายคดี เพื่อให้คู่สัญญาไปดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการ และเมื่อศาลทำการไต่สวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุที่ทำให้สัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นโมฆะ หรือใช้บังคับไม่ได้ หรือมีเหตุที่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญานั้นได้ ก็ให้มีคำสั่งจำหน่ายคดีนั้นเสีย" คดีนี้แม้จำเลยที่ 1 ในฐานะคู่สัญญาฝ่ายที่ถูกฟ้องมิได้ทำคำร้องยื่นต่อศาลให้มีคำสั่งจำหน่ายคดีภายในกำหนดระยะเวลาตามความในมาตรา 14 ดังกล่าว แต่จำเลยที่ 1 ยื่นคำให้การโต้แย้งไว้แล้วว่า โจทก์ฟ้องคดีนี้โดยไม่ดำเนินกระบวนการอนุญาโตตุลาการก่อน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้ ถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ประสงค์ให้ศาลไต่สวนและมีคำสั่งจำหน่ายคดีเพราะเหตุที่โจทก์ไม่ได้เสนอข้อพิพาทให้อนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดตามสัญญา และศาลชั้นต้นได้พิจารณาคดีสืบพยานในเรื่องดังกล่าวด้วย ถือได้ว่าศาลชั้นต้นได้ทำการไต่สวนตามมาตรา 14 แล้ว สำหรับคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 นั้น เนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เป็นคู่สัญญาในสัญญาพิพาท จึงไม่อาจอาศัยข้อสัญญาอนุญาโตตุลาการดังกล่าวในการจำหน่ายคดีเพื่อไปดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายข้างต้นได้ อย่างไรก็ตาม คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ในหนี้กู้ยืมเงินเพื่อซื้อที่ดินและบ้านเป็นที่อยู่อาศัยร่วมกันของจำเลยทั้งสอง โดยโจทก์โอนเงินกู้ครั้งที่ 2 ถึงที่ 4 ให้แก่จำเลยที่ 2 แทนจำเลยที่ 1 ตามคำขอของจำเลยที่ 1 จึงเป็นหนี้ร่วมระหว่างจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นสามีภริยาต้องรับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งเมื่ออนุญาโตตุลาการชี้ขาดข้อพิพาทอย่างไรแล้วย่อมมีผลกระทบโดยตรงต่อความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 ไปด้วย ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการดำเนินกระบวนการพิจารณา และก่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อคู่ความทั้งสองฝ่าย จึงเห็นสมควรจำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 เพื่อรอฟังผลของคำชี้ขาดข้อพิพาทระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 เสียก่อน หากทราบผลของคำชี้ขาดดังกล่าวแล้ว จึงค่อยยกคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ขึ้นพิจารณาต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่พิพากษายกฟ้องนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ส่วนที่โจทก์ฎีกาว่า ข้อตกลงเกี่ยวกับการระงับข้อพิพาททางอนุญาโตตุลาการถือเป็นข้อตกลงที่เป็นโมฆะเพราะขัดต่อกฎหมายแห่งสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์เทียบตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2734/2545 นั้น ข้อเท็จจริงในคดีดังกล่าวไม่ตรงกับคดีนี้ ส่วนฎีกาข้ออื่นของโจทก์ไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่เป็นเหตุให้เปลี่ยนแปลงผลแห่งคำพิพากษา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่ 1 ออกจากสารบบความเพื่อไปดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการ และให้จำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ออกจากสารบบความของ

ศาลชั้นต้น หากคณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดแล้ว ให้คู่ความแถลงต่อศาลชั้นต้นเพื่อหยิบยกคดี
ในส่วนของจำเลยที่ 2 ขึ้นพิจารณาต่อไป ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไข
เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

ยงยุทธ แสงรุ่งเรือง · ระเบิด จันทร์ภิรมย์ · สมจิตต์ สุขกมลวัฒนา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/9161/2568>